

Sygn. akt IV CSK 584/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. O.
przeciwko A. D. i P. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt V ACa .../16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nieopubl.). Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nieopubl.).

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że sąd

II instancji w istocie zwolnił stronę pozwaną z obowiązku procesowego wynikającego z przepisu art. 6 k.c. i 232 k.p.c. dowiedzenia okoliczności, na które się powołali.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nieopubl. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy powoda o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ustalenia Sądów obu instancji odnoszące się do kwestii spełnienia przez pozwanych świadczenia w postaci ceny za nieruchomość kupioną od powoda umową z 9 grudnia 2005 r. są stanowcze i obejmują nie tylko brzmienie oświadczeń stron złożonych przed notariuszem 9 grudnia 2005 r., ale i treść wcześniejszych i późniejszych uzgodnień dokonanych między stronami co do zamysłów inwestycyjnych powoda i pozwanych. Sąd drugiej instancji zaakceptował ustalenie, że umowa przeniesienia własności z 9 grudnia 2005 r. nie była wykonaniem umowy sprzedaży, lecz była elementem szerszych uzgodnień, obejmujących zobowiązanie do zwrotnego przeniesienia na powoda własności nieruchomości w późniejszym terminie i nie była związana z obowiązkiem zapłaty ceny, skoro sprzedający w dacie zawarcia umowy tej zapłaty nie oczekiwał, licząc się z tym, że nieruchomość zostanie w nieodległej perspektywie przeniesiona na powrót na jego własność, co nastąpiło. Gdyby powód oczekiwał na zapłacenie mu ceny z umowy sprzedaży w pieniądzu, a nie przez zarachowania na nią innych świadczeń wynikających ze wzajemnych rozliczeń, to miał możliwość dokonania potrącenia wierzytelności o jej zapłatę z wierzytelnością, która powstała na rzecz pozwanych w związku z przeniesieniem własności

nieruchomości na powrót na powoda. Przy okazji dokonania tej czynności strony oświadczyły, że po zwrotnym przeniesieniu na powoda własności nieruchomości nie będą miały do siebie wzajemnie żadnych roszczeń.

W świetle zacytowanych wyżej ustaleń będących podstawą rozstrzygnięcia, którymi Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), nie sposób jest uznać skargi kasacyjnej powoda za uzasadnioną w stopniu oczywistym.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 i 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

kc

aj